

Bach, Cohen en Calvin Klein in een voorstelling vol weerhaken

d a n s

„Blindspot”, door Jan Ritsema en Sandy Williams. Gezien in Brussel op 23 maart. Vanavond nog in de Kaaitheaterstudio's. Info: 02-201.58.58 en www.kaaitheater.be.

HOE kan je denken in beweging zetten? Hoe kunnen twee mannen in een nauwe arena de toeschouwers aan het denken zetten? Wat is de inzet van hun ogenschijnlijk onorthodoxe dans? Waarom Bach? En waarom Calvin Klein? *Blindspot* roept meer vragen op dan het beantwoordt. De theatermaker Jan Ritsema en danser Sandy Williams treden in het strijdpark, op zoek naar woorden die iets zeggen, niet citeren. Naar beweging die zich niet laat vatten. Het is een zoektocht die lijkt dood te lopen en dan toch weer een onvoorzien zijstraatje inslaat. *Blindspot* laat je zien wat je zelf niet meer percipieert. Je eigen lichaam, je eigen stotterende denken.

In een ovale kring van schragen en planken zitten de toeschouwers

rond het speelvlak. Eerst is er een tweespraak te horen. Een denkoe-

**„Blindspot” laat je zien
wat je zelf niet meer
percipieert. Je eigen
lichaam, je eigen
stotterende denken**

fening, opgedragen aan de romantische bard Leonard Cohen en aan de systeemtheoreticus Niklas Luhmen, maar ook aan elkaar. Het is een poging om het speelvlak, de vraagstelling, en de ander af te bakenen. De mannen praten over emoties, over vreugde en pijn, over het lijf van de geliefden dat opgaat in de ander, over wat kan gezegd worden, en wat alleen maar kan worden gedaan.

Na deze korte proloog klinken Bachs Partita's op. En dan zwijgen de stemmen, en zijn er alleen nog twee lichamen die zich een weg banen door de muziek. Onvoorspelbaar en eigenaardig. Lichamen die

hun eigen taal zoeken maar telkens weer in ongemakkelijke citaten vervallen. Uit reclame, hedendaagse dans, hofballet, clubcultuur of complete alledaagsheid. Hun bewegingen zijn niet meer dan aanzetten, telkens abrupt onderbroken. Waardoor de perfectie van Bachs systematische compositie steeds ondraaglijker wordt.

Blindspot plaatst theorie en emotie, sensualiteit en analyse in één doorlopend kader. Waar denken en voelen in elkaar overlopen. Niet moeiteloos weliswaar, en niet altijd even duidelijk. Het is een hoekige voorstelling geworden, die ongemakkelijk contrasteert met de gratie van Bachs compositie. Wat we zien, is de blinde vlek: niet te zien wat er is, maar wat we willen dat er is. Niet te weten wat te zeggen, tenzij iemand ons het heeft voorgezegt. Niet te weten hoe te bewegen, tenzij in een taal die ons is voorgeschreven. *Blindspot* verbergt zijn weerhaken achter Bach en een sensueel Calvin Klein-elastiekbandje. Maar daar wordt de vraagstelling alleen maar prangender door. Elke Van Campenhout

DE STANDAARD 25/03/05